

novoměstský kurýr

8/2012

ČLÁNKY - INFORMACE - AKTUALITY - NÁZORY- FOTOGRAFIE

Krčín - bývalá radnice, dnes pošta. Foto: JB.

OBSAH:

ÚVODNÍ SLOVO

ROZPOČTOVÉ URČENÍ DANÍ

KDY SE VYDAT DO DAŇOVÉHO RÁJE?

PROČ FIRMY PRCHAJÍ DO DAŇOVÝCH RÁJŮ

VLASTENCI Z DAŇOVÝCH RÁJŮ

RESTITUCE

POKUD VLASTA PARKANOVÁ PROMLUVÍ...

PROSLOV LENKY PROCHÁZKOVÉ NA VÁCLAVSKÉM NÁMĚSTÍ

KDO JE LENKA PROCHÁZKOVÁ?

SLUŠNÝ ČLOVĚK JAN FISCHER?

FYZIK JANOUC: SOUČASNÉ REFORMY Povedou jen ke katastrofě

KDO JE PROF. RNDr. František JANOUC, CSc.?

PROČ BUDU VOLIT KOMUNISTY, ANEB TAHLE ZEMĚ NENÍ PRO STARÝ

KUTILOVÉ

NĚKOLIK VTIPŮ NAKONEC

Nové Město nad Metují - náměstí. Foto: JB.

Nové Město nad Metují - zámek. Foto: JB.

ÚVODNÍ SLOVO

Události uplynulého měsíce:

- ministr spravedlnosti Blažek přiznal, že proti jmenování Bradáčové jsou některé významné osobnosti
- ministr Blažek jmenoval Bradáčovou vrchní státní zástupkyní v Praze
- David Rath se možná na kauci dostane z vězení – pokud k tomu dojde, bude jistě zajímavé sledovat, o čem bude hovořit v parlamentu
- někteří jednotlivci se „stěhují“ z ČSSD k Zemanovi – asi se jim zdá pro budoucnost perspektivní – co jim asi je schopen nabídnout za vstřícnost (?)
- Klára Samková bude také kandidovat na prezidenta (je z TOP 09) – jen houšť a větší kapky (!) – alespoň bude z čeho vybírat
- v naší republice stoupá počet zaměstnanců v profesi sluha, služka, domácí kuchař, domácí zahradník apod., je to neklamný znak našeho přibližování se těm nejvyspělejší zemím
- ministr Kubice a policejní prezident Lessy se opět hodně přestali snášet. Lessy prohlásil, že chování ministra hraničí s vydíráním – jsou z toho žaloby
- na Olympiádě jsme získali 10 medailí – to je vzhledem k historii úspěch
- policie přišla do firmy „Omnipol“ něco vyšetřovat – co to asi bude?

Opravdu okurková sezóna. A tak zde uvedu komentář k následujícím článkům:

„Rozpočtové určení daní“, „Kdy se vydat do daňového ráje?“, „Proč firmy prchají do daňových rájů“, „Vlastenci z daňových rájů“.

Zdá se, že málo lidí zná, jak se v naší republice dělí daně a jak se dostávají až k obcím. Proto jsem se snažil najít jak to je, našel jsem to na stránkách TOP 09.

Často také padá otázka, jak to je s místním určením daní tj. kde firmy platí daně – to v souvislosti, že je u nás řada zahraničních majitelů firem – často si lidé automaticky myslí, že takovéto firmy platí své daně v zahraničí – našel jsem, jak to je.

S tím souvisí i problematika tzv. „daňových rájů“. Můžete si přečíst, jaká je současná situace, kolik firem z Česka už uteklo do nějakého daňového ráje a proč to dělají.

Básničku **„Restituce“** jsem přidal spíše pro obveselení – ale téma určitě není nijak veselé.

Článek o případu Vlasty Parkanové – **„Pokud Vlasta Parkanová promluví, bude mít Rath ve vazbě společnost“**. V souvislosti s kauzou Omnipol by se možná mohly jevit širší souvislosti vedoucí i ke Kalouskovi – v souvislosti s různými zbrojnými zakázkami. To by mohlo vysvětlovat, proč se Kalousek tak vehementně snažil, aby Parkanová nebyla zproštěna imunity.

Článek **„Proslov Lenky Procházkové na Václavském náměstí“** je vystoupením proti církevním restitucím. Lenka Procházková je známá bojovnice proti různým, dle jejího názoru „nepravostem“, myslím, že její názory stojí za pozornost.

Přidal jsem i informaci o ní – **„Kdo je Lenka Procházková?“** – našel jsem si to na Wikipedii.

V článku „Slušný člověk Jan Fischer?“ je informace o tom, jak se v období svého premiérování dostal k informacím, které nepoužil, tak jak by měl. Bohužel u zpráv posbíraných na internetu někdy není úplně možné ověřit si pravdivost zdroje – v tomto případě se mi ale zdálo, že by na tom něco mohlo být – nechávám na vašem posouzení.

Pana Františka Janoucha si velmi vážím. Proto přidávám rozhovor s ním, který se v našem počítači objevil také jako podklad, kolující po internetu – určitě si zaslouží pozornost. Mimochodem – jsou lidé, kteří umí vyjádřit své názory, formované celoživotními poznatky, zkušenostmi ale i vlastním charakterem. My ostatní, máme dnes tu vzácnou možnost přes internet se dostat k těmto různým názorům a poznatkům. Záleží jen na nás, co si z toho vybereme a co ovlivní naše vlastní názory. Bohužel, mnoho lidí se nechá lehce ovlivnit různými populistickými výplody a jejich životní filozofie a chování se tak dostává opakovaně do slepé uličky a tak například při volbách skáče z jednoho subjektu na druhý, vždy s nadějí, že to je to pravé, co musí podpořit. A často se potom diví, jakou blbost přijali za pravdu. Potom vidíme, že dřívější hodně hlasitý „pravičák“ nakonec dospěje k názoru, že nejlepší je volit komunisty, tj. úplně opačnou stranu politického spektra.

Také jsem přidal informaci **„Kdo je prof. RNDr. František Janouch, CSc.“**

Článek **„Proč budu volit komunisty, aneb Tahle země není pro starý“**, je příkladem uvažování staršího člověka, který opakovaně přišel o práci a ztratil naději na důstojné sebeuplatnění, tak se vrací k jistotě zaměstnání z minulého režimu a dalším argumentům. Nechám na vás, posuďte sami sílu jeho argumentů.

Článek **„Kutilové“** jsem přidal pro pobavení. Přeji příjemné počtení.

Jindřich Buchal

ROZPOČTOVÉ URČENÍ DANÍ

Teoretický propočet sdílených daňových příjmů obcí a srovnání současného systému RUD s návrhem nového RUD

Pro Nové Město nad Metují:

Nové Město nad Metují (Náchod, Královéhradecký kraj)

Počet obyvatel k 1.1.2011	Sdílené daňové příjmy (tis. Kč)		Výnos na jednoho obyvatele (tis. Kč)	
	Současný systém RUD	Návrh systému RUD p edložený MF R	Současný systém RUD	Návrh systému RUD p edložený MF R
9 859	73 746	90 367	7,5	9,2

Tabulku s údaji všech obcí si můžete stáhnout zde na stránkách TOP09.

Výchozí parametry a poznámky k propočtu
Výchozí parametry

Propočet vychází z predikce sdílených daní v objemu 117,5 mld. Kč (současný systém RUD). V návrhu nového RUD je tento objem navýšen o částku 12 mld. Kč (z toho 1,5 mld. Kč - dosavadní příspěvek na školství v kapitole VPS uvolňovaný v rámci finančních vztahů státního rozpočtu k rozpočtům obcí resp. hl. m. Prahy).

Údaje o počtech obyvatel a výměře katastrálních území

Pokračování na následující straně

obcí použitých pro propočítání stav k 1. lednu 2011 a vychází z bilance počtu obyvatel Českého statistického úřadu resp. dat zpracovaných Českým úřadem zeměměřičkým a katastrálním. Údaje o počtech dětí MŠ a žáků ZŠ poskytnuté MŠMT jsou podle stavu k 30.9.2011.

Hodnoty o sdílených daňových příjmech byly zaokrouhleny na celé tisíce.

Převzato ze stránek TOP09, bylo vydáno 23.5.2012

Vládní návrh schválený 23. května 2012.

Poznámka redakce Novoměstského kurýra:

Odpověď na častou otázku, kde platí daně firma se za-

hraničním majitelem:

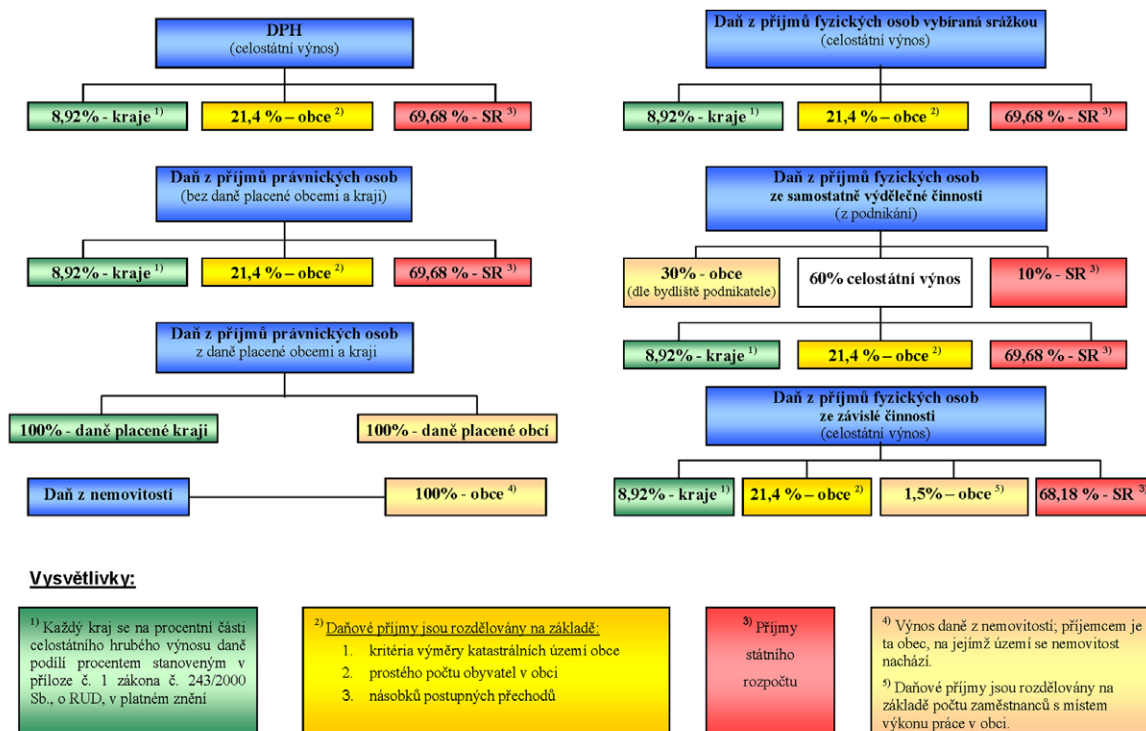
Otázka:

Který finanční nebo celní úřad je vaším správcem daně?

Odpověď:

Místní příslušnost správce daně, není-li zákonem stanoveno jinak, se řídí u právnické osoby místem jejího sídla v České republice a u fyzické osoby místem pobytu v České republice, jinak místem, kde se převážně zdržuje. Pro tzv. vybrané subjekty vymezené v §9a zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění účinném od 1. 1. 2012, je místně příslušným správcem daně Specializovaný finanční úřad.

Schéma rozdělení rozpočtového určení daní od 1.1.2008 (bez SFDI, poplatků a pokut)

KDY SE VYDAT DO DAŇOVÉHO RÁJE?

Stát si z našich výdělků bere docela dost. A nikdo nezaručí, že nebude chtít víc. Naopak, že bude chtít víc, je spíše pravděpodobnější varianta. A nejsou tak vzdálené časy, kdy chtěl prakticky všechno. Jak se bránit vysokým daním a znárodnování?

Každou středu odpovídá Jan Müller z webu Malé peníze na otázky čtenářů Peníze.cz. Dotaz, kterému se věnoval dneska, nás nejdříve zarazil. A pak nás zarazilo, že jsme zaražení. Proč vlastně? Tady je:

Hezký den, velice rád bych si bezpečně uložil peníze v zahraničí, abych nedopadl jako kolega Rath. Jak to udělat? Poradíte, které země jsou nejlepší a jak postupovat, abych minimalizoval rizika? Nejde mi o vyprání nelegálně získaných peněz. Jen se bojím, že pokud se do vlády dostanou

komunisté, můžou se tady dít věci, a chci být připravený na nejhorší.

Paralelu s panem Rathem do kterého si mimochodem najednou troufne kopnout kdekdo, včetně těch, kteří ještě nedávno nosili panu hejtmanovi švestičky z vlastní zahrádky – bereme jako vtip. Na legalizaci výnosů z trestné činnosti, kam by „ulít“ peněz z nelegálního zdroje a jejich následné použití legálním způsobem patřilo, se podílet nechceme. A také bychom to nikomu nedoporučovali.

Existují však i „čisté“ nebo chcete-li legitimní důvody, proč lidé peníze do zahraničí ukládají; některé z nich si tu vyjmenujeme. Využijeme při tom přehled společnosti Connectas, která se právě mezinárodními podnikovými a finančními transakcemi zabývá.

MOTIVACE K ULOŽENÍ PENĚŽ V ZAHRANIČÍ:

Vysoké daně doma

Velmi častým důvodem je úspora na daních. V někte-

Pokračování na následující straně

rých zemích jsou zkrátka daňové sazby příznivější než u nás. Lidé s vysokými příjmy si s oblibou v takových zemích zakládají holdingové společnosti, kam prostřednictvím dividend putují zisky z jejich firem. Tradiční zemí je v Evropě v tomto směru Kypr, ale stejně tak můžete mít – pokud máme zůstat v Evropě, i když k tomu není obzvláštní důvod – holdingovou společnost na Maltě nebo využít vhodného typu společnosti v Lucembursku.

Daňové ráje.

Seznam off-shore území podle Mezinárodního měnového fondu

Andora, Anguilla, Aruba, Bahamy, Bahrajn, Barbados, Belize, Britské Panenské ostrovy, Brunej, Cookovy ostrovy, Curaçao, Dominika, Filipíny, Gibraltar, Grenada, Guernsey, Hongkong, Irsko, Jersey, Kajmanské ostrovy, Kostarika, Kypr, Libanon, Libérie, Lichtenštejnsko, Lucembursko, Macao, Man, Malajsie, Malta, Marshallovy ostrovy, Mauricius, Monako, Montserrat, Nauru, Nový Zéland, Niue, Panama, Samoa, San Marino, Seychely, Singapur, Svatý Martin, Svatý Kryštof a Nevis, Svatá Lucie, Svatý Vincent a Grenadiny, Švýcarsko, Turks a Caicos, Spojené arabské emiráty, Uruguay, Vanuatu.

Můžeme polemizovat o tom, jestli někdo (například Evropská unie) má či nemá bránit, případně jestli je nebo není schopen bránit tomuto „odtoku“ daní na Kypr a do jiných zemí, ale nechme si tu polemiku na jindy. Pro dnešek berme existenci daňových rájů prostě jako fakt.

Daňový chaos doma.

Daňová zátěž nespočívá jen v samotné výši daní, ale také v jejich složitosti. Pokud musí firma vynakládat příliš mnoho pracovní síly a peněz na to, aby vůbec dokázala správně zvládnout daňovou administrativu, bude přirozeně hledat způsob, jak tyto náklady snížit. Když u nás například došlo ke snížení daní a k zavedení jednotné daňové sazby, znamenalo to snížení motivace k „vyvádění“ zisků do zahraničí, a to přesto, že v Česku byla daň pořád vyšší než v nějakém daňovém ráji.

Schovka před závistivci.

Někteří lidé zakládají zahraniční holding, kvůli závidi okolí a zároveň i jistě nedůvěře, že banky dokážou dodržovat bankovní tajemství. Majetek tedy radši schovávají tam,

kde je nikdo nezná a kam oko běžného českého člověka nehledne. Z praxe známe nemalý počet podnikatelů, kteří mají většinu peněz uloženou v zahraničí právě z těchto důvodů.

Strach z politického vývoje.

V posledních letech nelze na naprosto lehkou váhu brát ani politické riziko – jehož jeden aspekt tazatel vyjádřil. Nic naplat, komunisté mají u nás stále silnou pozici, a co by bylo po jejich nástupu do vlády, si dokáže asi kdekdo představit. Určitě by to nebylo „daňové přátelství“ k lidem, kteří nadprůměrně vydělávají. Mezi politická rizika ale můžeme zahrnout i nesmírně váhavý postoj Evropské unie vůči problematice státního zadlužení a obecně jistou křehkost propojeného finančního a politického systému. Lidé, kteří mají tento typ obav, upřednostňují jako zahraniční „trezory“ buďto tradiční Švýcarsko, nebo země úplně mimo Evropu, jako jsou například arabské emiráty nebo Seychely.

Zdroj: internet.

PROČ FIRMY PRCHAJÍ DO DAŇOVÝCH RÁJŮ

Narůstá počet českých firem, které přesouvají své sídlo do daňových rájů. Loni prchlo 328 společností, což je o 14 procent více než rok předtím, kdy jich přesídlilo 281. Celkem je v zahraničí umístěno již 11 752 tuzemských firem.

Oslovení experti se shodují na hlavních pohnutkách, kterými jsou podnikatelé k tomuto kroku motivováni. Jedná se o nižší daně, větší ochranu soukromí či anonymitu vlastnictví, stabilní podnikatelské prostředí a v některých případech i o imageovou záležitost.

Rostoucí zájem o daňové ráje lze očekávat i v letošním roce. Společnosti, které pomáhají firmám s přesídlením, nabízející tzv. offshorové služby, potvrzují zvýšenou poptávku po svých službách.

Odliv firem do daňových rájů je dlouhodobým trendem. Souvisí s celkovým podnikatelským a právním prostředím, které v České republice je. Špatná vymahatelnost práva, šikana podnikatelů ze strany státních úřadů, korupce atd. Není tedy způsoben jednou konkrétní vládou.

Loni nejvíce firem přesídlilo na Kypr. Důvody jsou velice jednoduché. Jedná se především o daňové motivy. Na Kypru se za určitých podmínek nezdaňuje příjem ve formě dividend či kapitálových výnosů. V tomto ostrovním státu je jedna z nejnižších sazeb pro daň z příjmu právnických osob ve výši 10 %.

Mezi daňovými ráji roste zájem i o Seychely. Důvodem je skutečnost, že poskytuje jednu z nejvyšších měr soukromí vlastnictví. V současnosti je téměř nemožné zjistit, kdo je akcionářem společnosti na Seychelách, respektive skutečný vlastník.

Přínosy zahraničních společností jsou zajímavé pro podnikatele v odvětvích poradenských a finančních služeb, mezinárodního obchodu, stejně jako pro investiční společnosti, telekomunikace, IT. Založení offshorové společnosti není výsadou jen finančně silných a velkých společností zaměřených na určitý typ podnikání.

Pokračování na následující straně

Firmy se přirozeně snaží optimalizovat daně. Pokud mají podnikatelé úspěch v globální konkurenci, musejí hledat každou cestu minimalizace nákladů, včetně snížení daňové zátěže. Českým podnikatelům se podařilo za posledních víc jak 20 let vybudovat značný majetek a nechtějí ho mít závislý na legislativě jediné země, chtějí rozložit riziko.

Vždycky budou země, kde je daňová zátěž nižší a administrativa jednodušší. S odchodem firem za hranice souvisí i nejistota v tom, jaké změny přinese tato nebo příští vláda a ovlivní tak podnikatelské prostředí. Mezi nejvýraznější vládní kroky patří překotné zavedení solární daně nebo velmi detailní kontroly ze strany finančních úřadů.

Tuším, že zavedení solární daně vnímal jako poslední impuls k odchodu i pan Frolík z Linetu a také na poptávce po službách Akontu se tato změna projevila.

Dobrym protikladem je opět Kypr, kde jsou změny legislativy velmi pozvolné bez ohledu na to, která strana vládne. Například nyní je kyperským prezidentem Dimitris Christofias ze strany AKEL (komunistická strana, Progressive Party of Working People) a komunisté získali ve volbách v roce 2011 32,67 % hlasů. Na podpoře podnikání se to však negativně neodrazilo.

Firmy na zahraničí láká nižší daňová zátěž, jednoduché a transparentní právní prostředí a rychlé založení společnosti. V České republice není ani tak problém s výší daní, ale s kvalitou veřejné služby, s tím, jak stát s vybranou daní nakládá a kolik peněz mizí korupcí. Lidé pak na tyto praktiky nechtějí přispívat.

Loni klesl zájem o Monako, ale výhodnost této země pro firmy nebyla ani historicky veliká. Do Monaka míří hlavně fyzické osoby, které jsou v této zemi osvobozeni od daní z příjmu. Naopak o Seychely pozorujeme dlouhodobě vysoký zájem. Firmy láká jednoduchá administrativa a rychlé založení společnosti v řádech hodin. Příjmy ze zahraničních zdrojů se zde nedaní.

Počet českých firem s vlastníkem z daňového ráje						
Daňový ráj	2006	2007	2008	2009	2010	2011
Bahamy	33	36	33	33	35	35
Belize	32	43	55	77	83	94
Bermudské ostrovy	5	6	6	6	5	5
Britské Panenské ostrovy	359	406	441	424	422	438
Gibraltar	53	58	61	70	66	66
Jersey (Velká Británie)	0	2	5	5	0	0
Kajmanské ostrovy	21	23	33	33	32	38
Kypr	663	956	1150	1411	1550	1705
Lichtenštejnsko	257	259	275	262	245	255
Lucembursko	720	864	935	1241	1254	1192
Monako	39	35	40	48	64	54
Nizozemské Antily	20	22	14	13	14	15
Nizozemí	3042	3274	3474	4551	4519	4501
Panama	72	78	108	162	170	190
Seychelská republika	130	167	225	262	330	414
Spojené státy americké	1888	2021	2135	2545	2635	2750
Celkem	7334	8250	8990	11143	11424	11752

Zdroj: Databáze a výpočty ČEKIA

Poznámka: Amerika není považována za klasický daňový ráj, nicméně za splnění určitých podmínek tak funguje

Zdroj: Lidovky.cz, internet.

VLASTENCI Z DAŇOVÝCH RÁJŮ

Podle statistik do daňového ráje vloni přemístilo své sídlo 328 českých firem. Celkově jich tam je už 11 750. Vysvětluje se to údajně vysokými daněmi, ale české firemní daně ve srovnání s jinými zeměmi nikterak vysoké nejsou.

Někteří kritici českého euroskeptismu, který má své oficiální zaštitění v místech politicky nejvyšších, už delší dobu upozorňují, že jeho jedním významným zdrojem je tlak netransparentních ekonomických skupin a kmotrů na politiku. Jejich zájmem je, aby v České republice dál přežívalo „podnikatelské příšeří“, v němž lze bez větších rizik „podnikat“ způsoby, které jsou ve standardních evropských demokraciích považovány za mafiánské.

To neznamená, že i ve vyspělejších demokraciích neexistuje korupce nebo se občas neprovalí existence „mafiaňských“ praktik. Přesto lze situaci v takových zemích jen těžko srovnávat s tou českou.

Nejen proto, že je Česká republika daleko za všemi vyspělejšími evropskými demokraciemi, pokud jde o míru korupce, zejména v podobě systémového „přikrádání“ různých „podnikatelů“ z veřejných financí, ale také proto, že provázanost české politiky a zákulisních ekonomických zájmů dosáhla míry, kdy z právního státu činí jen fikci, a ohrožují tudíž demokratický systém.

Evropský integrační projekt má jistě mnoho problémů, ale jeho bezesporu pozitivní dimenzí je sdílení určitých standardů, které odrážejí zkušenosti vyspělých evropských demokracií s tzv. „good governance“ (rozumnou správou) jak v podnikatelském prostředí, tak na úrovni státní správy. Česká republika jako jediná země EU zatím nepřijala zákon o státní službě a jako jediná v EU se může pyšnit používáním anonymních akcií v rozsahu, s nimiž může soupeřit už jen tichomořský ostrov Nauru.

Česko je stát, o kterém už i prestižní The Economist píše jako o zemi, v níž mají podnikatelé a finanční skupiny obrovský vliv na veřejnou sféru. Podle týdeníku u nás panuje kultura beztrestnosti pro mocné a vlivné.

Spor o Nejvyšší státní zastupitelství v Praze, které podle kritiků systémově zametalo pod koberec největší korupční

Pokračování na následující straně

kauzy, je toho ostatně dokladem. Zveřejněné odposlechy mezi bývalým primátorem Prahy Pavlem Bémem a kmotrem Romanem Janouškem, jsou jen ilustrací toho, co se už dlouho tušilo.

Leckdo si teď už možná ani nevzpomene, že Pavel Bém coby spojenec prezidenta Klause stál v čele hradní skupiny v ODS, která vášnivě bojovala proti Lisabonské smlouvě, a obecně se stavěla k evropskému projektu podobně jako Klaus. Proč asi?

Opravdu někdo uvěří, že by Bém a spol. ve svém životě kdy hlouběji přemýšleli v nějakém širším kontextu o výhodách a nevýhodách evropské integrace? Nebo je to spíše tak, že „kolibřík“ a jeho hradní guru citlivě reagovali na „nechuť“ jistých podnikatelských skupin k EU, která svými standardy narušuje selanku v českém podnikatelském příšeří?

Nedávné odmítnutí evropského paktu o rozpočtové odpovědnosti českou vládou, zejména ODS a VV, lze vysvětlit i tak, že pakt, který v podstatě souzní s plány Nečasovy vlády na zavedení vyrovnaných rozpočtů, nevyhovoval některým lidem především proto, že byl evropský. Jinými slovy, i v oblasti, v níž EU usiluje o něco, o co prý usiluje i česká vláda, je evropský dozor třeba odmítnout, protože o nějaké „slídění“ ve vnitřních záležitostech naší zemičky jistě ekonomické a na ně napojené politické kruhy nestojí.

EU je těmito lidmi vnímána přinejlepším jako dojná kráva. Když se nyní provalilo, že nejrůznější podnikavci rozkrádají evropské peníze, nebo že se předkládají projekty, které EU prostě nemůže akceptovat, o nedostatku transparentnosti českého systému čerpání peněz z EU ani nemluvě, začalo se z ideového a politického „braintrustu“ českých euroskeptiků ozývat, že by nám možná bez evropských stamiard bylo lépe.

Zatímco oficiální argument je, že darované peníze korpumpují, pokrývají trh, a nemohou být tak jako tak využívány efektivně, ve skutečnosti se zdá, že jde o to zamezit tomu, aby nám skrze kontrolu evropských fondů někdo strkal nos do „našich“ záležitostí.

Celá tato protievropská lobby se přitom pod taktovkou pana prezidenta ohání národoveckou rétorikou. Na papíře a před kamerami jsou to všechno velcí vlastenci.

Lidé, kterým jde opravdu o osud této země, by se ale neměli nechat tímto instrumentálním nacionalismem ošálit. Stačí se podívat například na majetkové příznání strany Věci veřejné, která „vlastenecky“ podpořila ODS v odmítnutí evropského fiskálního paktu, a od chvíle, kdy se zázračně sprátelila s panem prezidentem, který nemohl VV po volbách v roce 2010 přijít na jméno, je přímo esencí národoveckých sentimentů.

Jak upozorňují média, přestože program VV zahrnuje mimo jiné zrušení anonymních akcií, hned dva velcí sponzoři VV jsou za anonymní akcie ukryti. Jedna z těchto společností má navíc sídlo v Panamě, která patří mezi země, kde lze identitu nejsnáze utajit. Možná nám ale někdo z VV vysvětlí, že financování strany z daňového ráje anonymním vlastníkem, je esencí vlastenectví.

Peníze z velmi podivně nastavených projektů Pražského dopravního podniku zase podle jiných práv mizely ve firmách v daňových rájích, jenom aby se potom zřejmě vracely touto oklikou zpět do kapes „lobbistů“ napojených na pražskou ODS. Ano, na tu ODS, která spolu s panem presiden-

tem přímo žhne vlasteneckými city, kdykoliv zazní cizácký hlas Bruselu. Platit daně ve vlastní zemi se ale lidem pějícím vlastenecké popěvky evidentně ale nechce.

Podle statistik společnosti ČEKIA do daňového ráje vloni přemístilo své sídlo 328 českých firem. Celkově jich tam je už 11 750. Za posledních šest let vzrostl počet společností, které jsou kontrolovány z daňového ráje, o šedesát procent. Celkově se do zemí s příznivějšími daňovými podmínkami od roku 2005 přesunulo 4 418 podniků.

Ačkoliv se jako nepřirozenější vysvětlení takového podnikatelského exodu jeví údajně vysoké české daně, ve skutečnosti české firemní daně ve srovnání s jinými zeměmi nikterak vysoké nejsou. Navíc vzhledem k tomu, že se v offshorových daňových rájích blíží daně nule, jsou vysoké jakékoliv daně.

„Děti se mi uchytly v zahraničí. Dcera dostala pět let ve Francii a syn sedí na Floridě.“

Jak ukazují příklady vyspělejších evropských zemí, samotný rozdíl v daňové zátěži není ten hlavní důvod pro odchod do daňového ráje. To, zda firmy zůstávají registrovány doma, záleží hodně nejen na schopnostech daňových úřadů toho kterého státu „dohonit“ firmy podnikající převážně na jeho území i v daňových rájích s pomocí mezistátních smluv o výměně informací v daňových záležitostech, ale také na stabilitě a úrovni vnitřního právního prostředí tohoto kterého státu.

Je přitom jasné, že mnohem účinnější by v této otázce byl společný postup zemí EU než individuální úsilí jednotlivých států. V českém případě, jak vysvětlil v médiích Viktor Hába ze společnosti Akont Trust Company, pak přispívá „k záměru přesunout se do zahraničí i nedůvěra ve stát, zejména v účelné využití odvedených peněz. Zdá se, že nedůvěra ke státu roste a bude mít svůj dopad v nižším výběru daní.“

Jinými slovy, slušnější podnikatelé do daňových rájů utíkají proto, že nemají důvěru, že český stát daně, které od nich vybere, využije rozumně. Jak by také důvěru mít mohli, když ze zhruba šesti set miliard korun, které stát utratí na veřejné zakázky, zmizí zhruba sto miliard v kapsách nejrůznějších podnikatelských „mazánků“?

Mnozí z těchto „mazánků“ a kmotrů, s nimiž má výborné vztahy zejména ODS, a kteří si možná přímo vytvořili stranu Věci veřejné, zase utíkají do daňových rájů proto, že je to jeden způsob, jak zůstat anonymní. Odchod na Kypr,

Pokračování na následující straně

do Panamy nebo na Panenské ostrovy je tak jen logickou součástí systému, který začíná anonymní akcemi a netransparentními veřejnými zakázkami doma.

Je vcelku logické, že právě tito „podnikatelé“ a s nimi spojení politici se předhánějí v národovectví a odmítání všeho evropského. Ve standardnějších poměrech by se svými v podstatě mafiánskými metodami prostě neuspěli. Není divu, že pění tak vášnivě píseň „co je české, to je hezké“, když v podstatě žádné jiné zemi v Evropě, snad jen s výjimkou balkánských států, by si nikdy nemohli užívat beztrestnosti, která z nich udělala miliardáře a milionáře.

Jiří Pehe, internet

RESTITUCE

**Restituční vznáším nárok za zmařené naděje.
Nepropad jsem ještě skepti, že na všechno pozdě je.
Pro všechny by mělo platit, v tom snad budem zajedno
Vše co bylo ukradeno, musí být vráceno.**

**Seniorům prosím vraťte pošlapanou důstojnost.
Cožpak vážně nevidíte, jejich strach a zoufalost?
V beznaději a bez vyhlídek, prožívají inferno.
Vše co bylo ukradeno, musí být vráceno.**

**Postiženým zas berete i to málo k přežití.
Sami se jen přežiráte, už je mi z vás na blití.
Ubohé jste zubožili, tomu říkám zvrácenost.
To co bylo ukradeno, musí být vráceno.**

**Mezi lidi vraťte právo, i mezi ty nechudší.
Pročpak mají mít pravdu, vždy jenom ti bohatší?
Sám sebe teď přesvědčuji, že není nic ztraceno.
Však co bylo ukradeno, musí být vráceno.)**

**A co zdraví, být má zdarma, bez zlodějských doplteků?
Ústava snad mluví jasně, bez vedlejších dodatků.
Proč je právo být zdravým, u chudých tak kráceno?
To co bylo ukradeno, musí být vráceno.**

**Byl by toho seznam dlouhý, co jste všechno rozkradli
Fabriky i dětská hřiště, mateřinky prodali.
Teď přišel čas účtování, už přišel čas zaplatit.
Vše co jste nám páni vzali, musíte teď navrátit!!!**

Zdroj: internet.

POKUD VLASTA PARKANOVÁ PROMLUVÍ, BUDE MÍT RATH VE VAZBĚ SPOLEČNOST

Pokud Vlasta Parkanová promluví, bude mít Rath ve vazbě společnost.

Spíš než svými vytríbenými analytickými schopnostmi se někdejší ministryně obrany VLASTA PARKANOVÁ proslavila zpěvem dechovky. A černými brýlemi, za něž občas skryla zanícené oko, občas monokla. Teď však inkasovala úder, který za sluneční brýle neschová.

Ač si to málokdo uvědomuje, Vlasta Parkanová je jedním z českých politických dinosaurů.

Už v lednu 1990 byla za Občanské fórum v Táboře dosazena do československého federálního parlamentu. O sedm let později se poprvé stala ministryní (spravedlnosti) a ministerské křeslo dokázala znovu obsadit v roce 2007, kdy dostala ve vládě Mirka Topolánka na starost ministerstvo obrany.

Za svou více než dvacetiletou politickou kariéru Parkanová vystřídala čtyři politické strany.

V Občanské demokratické alianci vydržela skoro sedm let – až do roku 1998. Pak ji v roce 2001 Miroslav Kalousek přetáhl k lidovcům, odkud si ji v roce 2009 odvedl do TOP 09. Když Parkanová v únoru 1998 odcházela z ODA, práskla za sebou dveřmi. Spolustraníčkům na jihu Čech napsala dopis, v němž ODA označila za stranu prospěchářů, jimž nejde o politické principy.

V tu chvíli však už byla domluvená s Miroslavem Kalouskem na přestupu k lidovcům a za odměnu mohla zůstat ministryní spravedlnosti ve vládě někdejšího šéfa centrální banky Josefa Tošovského.

Po čtrnácti letech platí Parkanová za dohodu s Kalouskem krutou daň. Parkanové velmi vážně hrozí, že skončí v kriminále.

Stručně řečeno, Parkanová „dojela“ na to, že svůj osud s plnou důvěrou svěřila právě do Kalouskových rukou a nechala se vyslat na ministerstvo obrany, kde předtím dlouhá léta v roli ekonomického náměstka kraloval právě Kalousek a jeho dvorní dodavatel a zároveň i nejlepší přítel - zbrojař Richard Háva.

To je ostatně pro Kalouskovy nejbližší spolupracovníky příznačné. Ke Kalouskovým schopnostem ať už analytickým, plánovacím, či reálně politickým chovají až náboženskou úctu. Mírek prostě vymyslí a zařídí vše, na co sáhne. V českém politickém rybníčku nemá konkurenci a přerostl už i Zemana a Klause. Basta.

Jenže Kalouskovi se v poslední době nedaří. Nejenže už nikdo nebere moc vážně jeho permanentní ataky na adresu premiéra Petra Nečase, kterého se neustále snaží vykreslovat jako slabošského ňoumu v područí asistentky Jany Nagyové, ale vážné problémy má se svou vlastní partají, jež se mu začíná rozpadat pod rukama. Nejde přitom jen o pnutí uvnitř partaje poskládané minimálně ze tří dosti nekompatibilních dílů (lidovci, starostové, pražské organizace), ale příliš už nefunguje ani šlechtický maskot v čele strany. Schwarzenbergovo kouzlo je pryč a zůstala jen směšná karikatura, která buď spí, nebo jí není rozumět.

Pokračování na následující straně

A do toho přichází policie s obviněním Vlasty Parkanové. Není divu, že je Kalousek tak nervózní. Kdyby se Parkanová „složila“, k čemuž podle všeho nemá daleko, a začala popisovat instrukce, jež jako ministryně obrany dostávala od svých „řídících orgánů“, asi by měl David Rath ve vazební věznici o společnost postaráno. Parkanová by především mohla popsat, jak na ministerstvu obrany v praxi fungoval odbor nákupu a jak omezený byl její vliv na jeho činnost.

Ve skutečnosti totiž tento odbor pečlivě spravoval další Kalouskův významný spolupracovník, Martin Barták, jenž sice patřil do stáje ODS, ale vyznačoval se mimořádnou flexibilitou, která mu umožnila dělat obchodní spojku mezi Kalouskovým táborem (včetně zbrojaře Hávy) a lidmi kolem Mirka Topolánka, především pak Markem Dalíkem.

Bylo by totiž omylem se domnívat, že nákup čtyř letounů CASA byl jen obchodem v režii Kalouska a Hávy. Kdyby Parkanová promluvila, byl by ve vážných problémech i Topolánek. Proto je kolem žádosti o její vydání takové haló a Kalousek se za svou stranickou kolegyni bije jako lev. Do její obhajoby dokonce zapojil i svého klimbajícího knížete, což dělá jen ve velmi akutních případech, neboť ví, že ho to bude stát dalších pár Karlových příznivců, kterým nebude po chuti, že Schwarzenberg přikrývá evidentní šmėčka (poznámka NK: šmėčka = podvod?).

Případ Parkanová tak může být kamínkem, jenž uvolní celou vládní skálu a ta se s obrovským rachotem sesype. Ležet pod ní však nebude jen Parkanová. A záleží pouze na šikovnosti policejních vyšetřovatelů, koho tato lavina pohltí.

Jediný, kdo může být v klidu, je Nečas. Na obchodech ministerstva obrany se nepodílel a v ohrožené skupince lidí nemá žádné kamarády. Naopak. Bývalý premiér Topolánek Nečasovi neustále maže schody (asi to odkoukal od svého předchůdce Klause) a napjaté vztahy mezi Nečasem a Kalouskem snad ani není třeba popisovat.

Kdyby Parkanová „zazpívala“, byl by to pro premiéra dvojí zásah jednou ranou. Ať už by se s bývalou ministryní svezl kdokoli, třeba jen její někdejší náměstek a pozdější ministr Martin Barták.

V sázce je příliš mnoho, a proto lze očekávat, že „bitva o Vlastu“ bude tuhá a zřejmě i krvavá. Třeba dojde i na pád vlády.

Ale je tady ještě jeden aspekt. Parkanové je od loňského listopadu šedesát a lze předpokládat, že se jí nechce strá-

vit poslední aktivní léta svého života v kriminále. Proto by možná nakonec udělala nejlíp, kdyby s vyšetřovateli spolupracovala.

Ostatně když odcházela z ODA, prohlašovala, že nebude ve straně prospěchářů.

Zdroj internet.

PROSLOV LENKY PROCHÁZKOVÉ NA VÁCLAVSKÉM NÁMĚSTÍ

Říká se, že církev svatá je věčná. Dvacet let pro ni není žádná doba, zatímco pro nás, smrtelníky, je to zhruba čtvrtina života. Čtvrtinu našeho života katolická církev čekala na vhodnou vládu, která bude připravená uzavřít s církví kšeft.

Plácli si na to za zavřenými dveřmi a nazvali to zákonem. Potom ten právní zmetek vláda předložila parlamentu ke schválení. Jmenuje se to „vyrovnání státu s církvemi“. Když to přeložíme do srozumitelné češtiny jedná se o dar, kterým se římskokatolická církev stane největším soukromým vlastníkem pozemků v ČR. Krom toho se stát zavazuje, že další čtvrtinu našeho života budeme přispívat na platy duchovních a že po dobu třiceti let budeme splácet částku 59 miliard korun navýšenou o inflaci. Celkem jde o majetek v hodnotě zhruba 160 miliard Kč. Aby se zachovalo dekórum přizvala KC do komplotu dalších 16 malých církví a náboženských společností, protože v houfu se loupež organizuje snadněji. ŘKC se tedy takticky rozhodla, že z majetků a především peněz, které chce od nás všech získat, naláme pár drobků církvím malým. Dělení kořisti je domluvené a ani vláda a její obročníci nevyjdou zkrátka. Proto vláda tento nemravný, nespravedlivý a nebezpečný zákon prosazuje jako svou prioritu. Proto udržuje svůj vratký koaliční člun, do kterého už teče, na hladině zařikáváním. Proto stále omílá, že zákon připravila ve jménu spravedlnosti a že nejde o dar, ale o návrat majetků, které byly KC ukradeny po únoru 48. To je lež! Pravda je zcela jiná.

Původ majetků katolické církve vznikl po Bílé hoře, kdy zabrala nemovitosti po zabitých a uprchlých protestantech a dostala obrovské finanční dary od císaře Ferdinanda II, aby zakládala semináře a vychovala kněze, kteří měli české kacíře obracet na víru pravou. Z hlediska církve to byla požehnaná zlatá doba, z hlediska národa doba nejstrašnější. Dnes se ale dovídáme, že to nebylo tak zlé a že přece vznikaly krásné barokní kostely a paláce. Tvrdí se také, že jezuité pozvedli vzdělanost a že pater Koniáš byl vlastně sběratel vzácných zakázaných knih. Mluvit o inkvizičních procesech, o mučení, popravách a zabírání majetků po obětech je dnes pokládáno za demagogii. Jakoby těch sto šedesát let až k reformám Josefa II. nestálo v učebnicích dnešního dějepisu za víc než okrajovou zmínku. Sto šedesát let, to je osm generací lidí, našich předků, o jejichž utrpení je prý neslušné mluvit. Ale čtyřicet let komunismu, kdy poprvé i katolická církev byla v nemilosti, ji vyvyšuje jako obětího beránka a zvyhodňuje nad mnohými dalšími občany, kteří také s režimem nesouhlasili a byli stíhaní, nebo vězněni. Těch čtyřicet let útlaku chce ŘKC dnes zúročit způsobem, který je

Pokračování na následující straně

nemorální a pohoršuje historiky, ekonomy i právníky.

Majetky, o které dnes K Církev usiluje, aby byla odškodněna za křivdy komunismu, však ztratila už v roce 1781 reformou Josefa II.. Některé tehdy ztratila úplně a na zbylých směla pak už jen hospodařit, čili byly to majetky veřejné a nikoliv soukromé, církve s nimi nesměla disponovat bez souhlasu státu. Tak to zůstalo až do roku 1918. Pak se i ty majetky, které církve spravovala, značně ztenčily, když vznikla Československá republika a došlo k pozemkovým reformám, což za chvíli podrobněji vysvětlí Jan Bouček.

Zakladatel státu – TGM byl člověk hluboce věřící, ale přesně rozlišoval mezi vírou a církví. Věděl, že víra je dar, s kterým se nesmí kupčit. Jako zralý muž přestoupil na protestantismus a psal mnoho kritických úvah o ŘKC a jejích hodnostářích. Více než tři sta krát byl za to soudně obžalován, ale všechny procesy vyhrál. Po založení Československa usiloval o to, aby se stát vymanil z vlivu církve. Jako filozof zmapoval smysl českých dějin. Vyzdvihl odkaz Jana Husa a z husitů nedělal partu lupičů a teroristů, tak jak se o to dnešní učebnice snaží. Obdivoval dílo Jana Amose Komenského, biskupa Jednoty bratrské, protože věděl, že i malý národ může být velký svou mravností, tolerancí a vzdělaností dostupnou každému.

Nevím, zda dnešní vláda je tak vzdělaná, aby vůbec pochopila dosah zákona, který spáchala a kterým boří principy První republiky a omezuje suverenitu našeho dnešního státu, když chce z ŘKC udělat největšího vlastníka pozemků v republice a tím jí dát do rukou moc, kterou od Josefa II. už nikdy neměla. Zákon, o kterém mluvím, jde proti duchu naší ústavy, protože v demokratickém sekulárním státě, který se nesmí vázat na žádné náboženství, vytváří způsob nátlaku. Bohatá církve sice nebude mít mravní kredit, tak jako ho neměla po Bílé hoře, ale získá zlaté kreditní karty a opět může ohýbat duše a charaktery lidí. Nikoliv už násilím, nikoliv už útrpným právem, ale právem bohatého. Nikdo jí nezabrání ovlivňovat školství a vychovávat si své lidi a formovat je pro své úmysly. V nouzi, v které dnes mnoho našich občanů žije, je přirozené podlehnout nabídce bohatých sponzorů a dát si navléknout obojek. Naší vládě tyto úmysly katolické církve vyhovují, má totiž společný zájem – vychovat občany k poslušnosti a ohebnosti. A proto naše vláda církve svatou tak protežuje, je to pokrytectví oděné do katechismu!

V té souvislosti jsem napsala otevřený dopis papeži Benediktovi. Ten totiž je podle církevního práva vlastníkem všech římskokatolických majetků na celém světě. A protože je navíc i neomylný, může výnosy z majetků i ty miliardy, které budeme třicet let církvi splácet, použít na cokoliv. Napsala jsem mu, že ale naše národní dějiny a naše hrdost se nedá ukrást tak jako ty pole a lesy. Dopis se mou podepsal historik Mojmír Grygar a režisér Václav Dvořák. Vím ale, že kdyby to bylo technicky možné, četl by papež milióny podpisů Čechů i Moravanů. Ateistů i věřících. Naše tři podpisy jsou jenom zástupné, ten dopis jsme napsali za všechny, kteří se zákonem nesouhlasí. Chtěli jsme, aby Vatikán věděl, že tu loupež odsuzujeme. A že se nepodrobíme vlivu bohaté církve, že kostely zůstanou dál poloprázdné, protože obřadnictví je jen přetvářka. Pravá víra nesídlí v chrámech ale v srdcích! Podali jsme také trestní oznámení na českého premiéra a celou vládu, která zákon pokoutně připravila

podle nápovery církve. Obvinili jsme vládu ze zneužití pravomoci a z trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku.

Další trestní oznámení jsou podána na kardinála Dominika Duku, který přípravu zákona dozoroval. V jeho případě jde o pokus krádeže. Státní zastupitelství pro Prahu 1 naše podání zamítlo, a když jsme napsali na Městské státní zastupitelství, aby to přešetřilo, dopadli jsme stejně. Osoby činné v trestním řízení sice vazebně stíhají Davida Ratha pro několik miliónů v krabici a žádají vydání Vlasty Parkanové kvůli 650 miliónům, o které stát zaplatil za letadla víc než měl, ale přípravu na spáchání škody v řádu desítek miliard nechávají státní zástupci stranou a dovolují vládě, aby trestný čin dokonala. Nyní jsme tedy napsali na Vrchní státní zastupitelství v Praze.

Možná vám to připadá jako boj proti větrným mlýnům. Jenže právě s tím oni počítají. Že se unavíme a že to vzdáme. Ale to se pletou. My na rozdíl od nich jsme se poučili z historie a stále máme na paměti 8. listopad 1620, bitvu na pláni Bílé hory, kdy vojáci byli unavení nočním pochodem a hladoví a nedostatečně zásobení municí a kdy český král v poklidu seděl u oběda na Pražském hradě. Máme na paměti, že ta jedna prohraná bitva, trvající jen dvě hodiny rozhodla o budoucnosti národa na dvě stě let. Proto víme, že dnes opravdu na únavu čas není. A ještě chvíli nebude. Protože pokud zákon bude schválen parlamentem a pokud ho prezident podepíše, musíme my občané vyzvat senát, aby konal svou ústavní povinnost a obvinil prezidenta z velezrady.

To nejsou silná slova, to je konstatování stavu věcí. Prezident ČR nesmí svým podpisem stvrdit narušení územní celistvosti země ve prospěch státu jiného, tedy Vatikánu. O tom by mohli rozhodnout pouze občané v referendu. Další žaloby, pokud zákon bude schválen, jistě přijdou od fyzických restituentů, kteří zákonem získají nerovnoprávné postavení vůči velkoryse obdarovaným církvim. Také náš Ústavní soud čekají těžké časy, protože zákon o tzv. vyrovnání státu s církve prolamuje Benešovy dekrety. Církevní specialisté nám zatím tají seznam majetků, které chtějí získat. Tvrdí, že objem pozemků jen odhadli a že to konkrétně dohledají, až zákon bude schválen. Rozhodnou prý zápisy v pozemkových knihách. Církevní odborníci se dušují, že zápisy v pozemkových knihách jsou seriózní a že se jich

Pokračování na následující straně

lze držet jak Písma svatého. Opravdu? Nemovitosti, o které kolaborující Řád německých rytířů přišel v roce 1945 podle Benešova dekretu jsou v Pozemkových knihách Vyššího Brodu stále psané na Adolfa Hitlera. Komu je tedy nyní naše spravedlivá vláda chce vydat? Kdo je tím ukřivděným levobočkem, který má právo na odškodnění?? Církev svatá.

Jak asi víte, schvalování tohoto nemravného zákona už je ve třetím čtení. 10. července znovu začíná schůze sněmovny. Občané píšou poslancům dopisy, aby pro zákon nehlasovali, podepisují petice, a dnes jsme se sešli tady. Podle průzkumů je 80 procent obyvatel Čech a Moravy proti tomuto zákonu, který pošlapává vývoj dějin. Jestli přesto bude schválen, znamená to, že vláda a nadpoloviční většina poslanců pohrdají vůlí a rozumem občanů. Znamená to, že nás nezastupují, že nekopou za Českou republiku. Slovo kolaborace je příliš mírné. Tohle co chystají, je zrada! V době, kdy vláda nedokáže zajistit mnoha Čechům a Moravanům důstojný život, v době, kdy toto arogantní asociální panstvo už ožralo naši zem na kost, jí chtějí ještě zlomit páteř. Už zase přepisují dějiny. Pražský primátor pokrytecky klade věnce na Staroměstském náměstí na památku popravených stavovských vůdců, kteří umřeli kvůli svobodě víry a tentýž primátor hodlá pár metrů od někdejšího popraviště znovu vztyčit sloup se sochou PM, sloup, který tam vítězní Habsburkové postavili jako pečeť, že kacíři v Čechách byli rozdraceni. Socha má stát na svém někdejšími místě, a kamenný mistr Jan Hus na ni bude strnule hledět.

Dnes, když si připomínáme výročí jeho statečné smrti, bychom si měli uvědomit, že stojíme na důležité křižovatce. Boj o demokracii nebyl vyhrán, skutečný boj o ni nastává až teď. Demonstrovat je naše právo a vlastně i povinnost. I naše ústava to výslovně občanům přikazuje. Kardinál Duka ji asi nečetl, když nazývá demonstrující občany lůzou. Možná, že pořádně nepochopil ani Bibli. V evangeliích se přece nikde nepíše o tom, že církev má být bohatá. Kam se církev dostala od Ježíšova: Miluj bližního svého, rozdej svůj majetek a následuj mě?

Poslanec Marek Benda mi v nedávné tv debatě řekl, že chce ŘKC církvi vrátit pozici, kterou měla před Josefem II. Francouzská revoluce je pro něj trapný omyl dějin, stejně tak revoluce v roce 1848 a o Masarykovi nechce slyšet. V téměř celé Evropě došlo k omezení majetků a vlivu církve už dávno a církve tam dnes žijí z daní věřících, stát pouze udržuje historické církevní stavby. Ale ČR, která je pokládána za jednu z neateističtějších zemí, hodlá církvi darovat statisíce ha půdy a zadlužit dvě generace finančními splátkami. Dokonce i Evropská Komise naši vládu varovala před tímto nesmyslným a neodůvodněným krokem. Ale vládu to nezajímá, její členové jezdí do Vatikánu častěji než dřív komunističtí papaláši do Moskvy. Radit se a poslouchat příkazy.

Česká média dlouho držela pusu a krok, teprve nedávno se trochu probudila. Ale pořád se drží opatrně zpátky. Nejsou nezávislá. My ale máme internet! Využijeme ho, posíláme si informace. Ty podstatné najdete na našich webových stránkách: Hlavně nebudme skleslí. Pravda nakonec zvítězí, ale dá to fušku. Tak budme vytrvalí a stateční, přátelé! Nic není ztraceno, pokud to nevzdáme my sami.

Publikováno 6.7.2012 v rámci akce "Mistr Jan Hus a současnost", zdroj internet.

KDO JE LENKA PROCHÁZKOVÁ?

Otec Jan Procházka zemřel předčasně roku 1971. Atmosféru otcova pohřbu popisuje ve svém fejetonu Děkovačka pro hrobníka. Po otcově smrti jako nejstarší ze tří dcer zdědila psací stroj. Své první fejetony v novinách uveřejňovala pod pseudonymem Lenka Burianová.

Současně už jako svobodná matka dokončovala vysokolešské studium na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy a starala se o svou dceru Mariu. Román Růžová dáma nabídl k vydání pod vlastním jménem.

V té době však byla již signatářkou Charty 77, a proto kniha nevyšla. Růžová dáma byla poprvé vydána v samizdatové edici Petlice, což mělo pro autorku osudový význam - vznik přátelství se spisovatelem Ludvíkem Vaculíkem. Ten se stal na mnoho let jejím životním partnerem a otcem mladší dcery Cecílie (provdané Jílkové) a syna Josefa. Po samizdatovém vydání Růžová dáma vyšla v exilovém nakladatelství Index v Kolíně nad Rýnem a byla oceněna americkou Cenou Egona Hostovského.

V zahraničí vyšly také knihy Přijď ochutnat, Hlídač holubů, Oční kapky a Smolná kniha. Po r. 1989 již autorka publikovala oficiálně a kromě reedice starších věcí vydala novelu o Janu Masarykovi Pan Ministr, romaneto Šťastné úmrtí Petra Zacha, sbírku povídek Zvrhlé dny, sbírky fejetonů Dopisy z Bamberka a Jak si stojej nebožtíci, dále předlohy k televizním hrám: O babě hladové, Milá slečno! a Narkóza a rozhlasové hry: Čtyři ženy Alexandra Makedonského, Exitus a Milostiplná.

Stala se členkou Českého Pen-Clubu, Obce spisovatelů, Syndikátu novinářů, zakládající členkou spolku Šalamoun (do r. 1999) a do roku 2004 byla též členkou Rady Českého rozhlasu a předsedkyní Společnosti Národní knihovny.

Od jara 1999 strávila rok na tvůrčím stipendiu v Mezinárodním domě umělců v Bamberku, kde napsala historický román Beránek.

Od roku 2002 do roku 2007 působila v diplomatických službách jako kulturní tajemnice na velvyslanectví České republiky v Bratislavě.

Její posledním dílem je román Slunce v úplňku - příběh Jana Palacha, popisující Invazi do Československa

Pokračování na následující straně

v roce 1968 pohledem hlavního hrdiny Jana Palacha.

Od října 2008 vyučovala tvůrčí psaní na Literární akademii Josefa Škvoreckého.

V roce 2011 prosazovala názor, že církevní majetek před nástupem komunismu nepatřil církvím a proto nemůže být restituován, a v lednu 2012 podala kvůli schválení restitucí trestní oznámení na premiéra Nečase a další členy jeho vlády

Zdroj: Wikipedie.

SLUŠNÝ ČLOVĚK JAN FISCHER?

V únoru 2010 ministr financí Eduard Janota znejistěl. To by se asi stalo každému poctivějšímu ministru financí, který by zjistil, že jiný státní orgán (Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových) za jeho zády vydal jménem státu oficiální stanovisko, podle kterého se na rozhodce Milana Kindla a Petra Kužela ve sporu se společností Diag Human nevztahuje zákon práni špinavých peněz.

Stalo se to 14. ledna 2010, a Policie má tento dokument už dva roky k dispozici. Vedle ministra byl v únoru už notně nervózní jeho Finančně analytický útvar, kterému se zničehonic pod rukama vynořilo podezření, že by v arbitráži mohlo dojít k několikamiliardovému podvodu přes nastrčené off-shorové společnosti s anonymními vlastníky. Eduard Janota se však stále snažil být loajálním ministrem, a to i tehdy, když ho premiér Jan Fischer někdy začátkem února pozval do svojí kanceláře na urgentní schůzku. U premiéra se sešli ještě ministryně zdravotnictví Dana Jurásková, její náměstek Marek Šnajdr, a vedle ministra financí Janoty ještě dva premiérovi poradci - Vladimír Mlynář a Michal Frankl. Krátce řečeno, ministru Janotovi bylo doporučeno, aby se do ničeho nemíchal a díval se raději jiným směrem. Mluvil hlavně Marek Šnajdr, a ten vedení země sdělil, že je všechno zařízené, a arbitráž prý brzy dopadne skvěle, protože Diag Human nedostane nic, něco půjde "spráteleným" offshorovým společenstvem, a hlavní rozhodce Petr Kužel za to chce jenom nějaké "dotace". Poněkud šokovaný Eduard Janota o tom nechal napsat stručný rukou psaný zápis, který uschoval. A od té chvíle si některé dokumenty kopíroval. Koncem března Reportéři České televize prokázali přímé napojení státem jmenovaného rozhodce Kindla na osoby z oné malé offshorové domů.

Když se totéž později prokázalo u dalšího státem navrhovaného rozhodce Jiřího Schwarze, v Eduardu Janotovi zaplátl tak trochu vztek. Po odchodu z vlády zařídil, aby policie získala výběr dvašedesáti stránek dokumentů. Prokazovaly podle jeho názoru evidentní trestnou činnost. Byl mezi nimi i jeden s razítkem kabinetu ministra financí a krátkou pozoruhodnou poznámkou o názoru někoho z Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, podle kterého BIS a Policie ČR rozhodce Kindla a Kužela "drží za kulky".

Jiný dokument zase prokazoval, že náměstek Marek Šnajdr se v roce 2009 tajně domlouval s rozhodcem Kuželem, a získával od něj důvěrné informace o vedení sporu. Exministr doufal, že jako osoba, v dokumentech zmiňovaná, bude spolu s ostatními vyslechnut, a bude tak moci oficiálně

policii dodat další důkazy, a vypovědět všechno, co o tom věděl. Nestalo se. Vrchní státní zastupitelství pana Rampuly rychle zakázalo policii cokoliv vyšetřovat, dokumenty se údajně "ztratily", a Eduard Janota za několik měsíců zemřel.

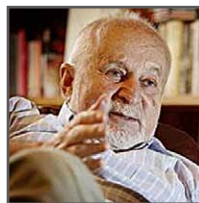
Jan Fischer se jen letos třikrát odmítl k této věci a dokumentům vyjádřit - a dnes kandiduje jako "slušný člověk" na prezidenta...

Některé z Janotových dokumentů byly předány i několika novinářům. Dodnes se na ně nikdo z nich neodvážil akterů schůzky u tehdejšího premiéra zeptat...

Zdroj: koluje po internetu.

FYZIK JANOUCH: SOUČASNÉ REFORMY Povedou jen ke katastrofě

Jaderný fyzik a zakladatel Nadace Charty 77 František Janouch.

Povídání s Františkem Janouchem je po všech stránkách inspirativní. Je to moudrý muž, který snad nepromarnil ani jediný den ze svého profesního i občanského života. Ve čtvrtek v plné síle oslavil 80. narozeniny.

Jak se díváte na poslední úsek českých novodobých dějin, tedy období po listopadu 89?

Velmi kriticky. Myslím, že jsme propásli mnoho šancí. Bohužel jsme se však neměli kde učit, protože přechod od komunismu ke kapitalismu vlastně nikdo nevyzkoušel.

Co se nejvíc udělalo špatně?

Základní chyba byla v tom, že jsme nechali rozkrást národní majetek. V roce 1988 jsme neměli žádné dluhy, naopak jsme byli věřiteli, kdy nám Sovětský svaz, země Středního východu a Afriky dlužily desítky miliard dolarů. Měli jsme navíc rodinné stříbro, tj. patřila nám Škodovka, Tatra, plzeňské pivovary, hutě a doly v Ostravě... Prakticky celá země.

Myslíte, že stát si měl tohle stříbro ponechat, že by byl lepším hospodářem?

Ne, ale neměli jsme to nechat rozkrást.

Dalo se to tehdy vůbec právně podchytil?

Zřejmě ano. Slyšel jsem, že Rakušané, kteří měli jakousi zkušenost s přechodem od řízeného k tržnímu hospodář-

Pokračování na následující straně

ství, nám nabízeli pomocnou ruku. Měli jsme v urychleném parlamentním řízení přijmout zákony, které by umožnily postihnout ty nejbezostyšnější dravce a rodinné stříbro ochránit.

Od 90. let ale ve Vltavě uplynulo hodně vody, legislativní pravidla se zpřísnila. Přesto denně můžeme číst o krádežích gigantických rozměrů, jakými jsou armádní zakázky na Pandury či letadla CASA, sanace ekologických škod atd. Jak to?

Nevím. Existuje ruské přísloví „Apetit prichodit vo vremja jedy“, tedy „S jídlem roste chuť“. Někteří lidé se prostě rozežrali a všechno je jim málo.

Předpokládám, že i proto jste loni stál u zrodu iniciativy Defenestrace 2010, která ponoukala voliče, aby kroužkováním vyprovodili ze sněmovny politiky důvěry nehodné. Oni to skutečně udělali, ale změnilo se něco?

Ne.

Víte, jak dlouho trvalo vypěstování modré růže?

Velice dlouho. Selekcce se neprovede za jednu sezonu. I v budoucnu se bude muset kroužkovat, kroužkovat a kroužkovat. Spolu s Járrou Cimrmanem promýšlíme akce do dalších voleb. Máte pravdu, že to na žádný velký úspěch dnes nevypadá, ale ukázala se velmi důležitá věc, že totiž lid, subjekt veškeré moci, může vyměnit skoro čtvrtinu parlamentu a tedy může mít vliv na uspořádání politických poměrů. A řečeno s Biblií, může bičem vypráskat nevěřící od chrámu. Šlo tedy o první krok, který znejistil politiky. Oni se sice otřepali, ale s dalšími volbami zase začnou být nervózní. Použitá metoda je z tohoto pohledu účinná.

Máte v současné vládní a koaliční reprezentaci nějaké favority, někoho, kdo vás jako státník, který myslí víc na blaho lidu než na svou kapsu, oslovuje?

Bohužel ne. Mluví se o boji s korupcí, ale neděje se nic. Když je ministr jedné vládní strany obviněn z korupce, musí odstoupit, ale přesto zůstává čelným představitelem té partaje, kde to jsme? Skoro se stydím za to, že jsem Čech.

Vy jste dlouhá léta žil ve Švédsku, stále se tam vracíte. Bylo by v této zemi, kterou plno lidí středověkého zaměření vnímá jako vzor, myslitelné, aby obviněný politik zůstal nejdůležitějším mužem vládní strany, dokonce předsedou jejího poslaneckého klubu?

To je naprosto vyloučeno. Uvedu příklad. Před rokem, dvěma hejtmanka z vládní strany pronesla na uzavřeném zasedání zastupitelstva úvahu, že by se mohla udělat pro nějakého super bohatého zájemce výjimka z přísných zákonů povolujících stavbu blízko u moře. Prý by to bylo v zájmu rozvoje ostrova Gotlandu. Někdo si to nahrál, vyšlo to na veřejnost a ona během dne jen kvůli té úvaze musela opustit všechny funkce, její politická kariéra skončila.

Je to dáno tradicí, politickou vyspělostí Švédů?

Určitě. Švédové ústavně uzákonili svobodu tisku již v roce 1766. V 70. letech minulého století v této zemi seděla ve vládě a parlamentu třetina žen. Dnes už je to skoro šedesát procent. Švédsko je vnitřně emancipovaná země. První masové hnutí tam nebyly odbory ani feministky, ale akce proti alkoholu. Švédové si uvědomili, že se národ zpíjí, vodku, kterou se naučili vyrábět od Rusů, pili ke snídani i obědu, dávali ji dokonce dětem. Pak jim došlo, že to vede k degeneraci a zvládli to.

U nás se občas traduje, že ve Skandinávii panuje soci-

alistický kapitalismus, kde lidé platí vysoké daně, ale stát jim za ně dává vynikající veřejné služby. Funguje to tak opravdu?

Tak to skutečně je. Když jsem v roce 1975 do Švédska přijel, daně byly příliš vysoké, lidé utíkali do ciziny. Pak se daňová zátěž snížila, ale daně jsou silně progresivní. A funguje to. Švédska se prakticky vůbec nedotkla poslední finanční krize, nemá žádný dluh, naopak má lehce přebytečný státní rozpočet a je tam vzorná sociální péče. Nedávno jsme navštívili jednu devadesátiletou českou emigrantku. Žije sama v třípokojovém bytě. Nejenže jí ho platí komuna, jak se říká místní správě, ale ještě třikrát denně za ní chodí sociální pracovník, přináší jí jídlo a stará se o její hygienu.

Čili vám se asi moc nelíbí zdravotní, sociální a daňové reformy z dílny Nečasovy vlády?

Hodně se mi to nelíbí a říkám si, že to může vést jenom ke katastrofě.

Ale její argumenty jsou jasné, musíme snížit zadlužení a šetřit všude, abychom nebankrotovali jako Řecko.

Musí se šetřit, jistě. Stačilo by nepředražovat státní zakázky a nevyhazovat peníze. Řeknu vám příklad. Nadace Charty 77 koupila v roce 1992 z národní sbírky Lexellův gama nůž, který je instalován v nemocnici Na Homolce. Ponechali jsme si ho ve vlastnictví, což bylo moudré rozhodnutí. Fakt, že nadace zůstala jeho majitelem, nejméně dvakrát zabránil privatizaci Homolky. Před dvěma lety se nemocnice rozhodla koupit nový model a starý přístroj jsme si měli odvézt. Zjistil jsem, že bychom za jeho prodej utrhli přes 800 tisíc euro. Nabídl jsem českému státu, že mu tyto peníze dám na nákup nového gama nože za podmínky, že nadace se stane pětinovým majitelem nového nože. Řekli, že nemají zájem. Tak vyhodili dvacet milionů korun. Zřejmě proto, aby s nemocnicí mohli nakládat po svém a menšinový vlastník jim v tom nemohl bránit. Logicky se ptám, co se pak asi děje u daleko větších věcí?

Kupříkladu ekotendru, emisních povolenek, armádních zakázek? A možná i v rámci vyrovnání s církvemi. Šušká se, kolik dravců už se chystá na správu miliard, které katolická církev od státu dostane. Jak vůbec vnímáte církevní restituce, na nichž se vláda dohodla?

Já jsem od narození ateista. Můj otec z církve vystoupil v 18 letech, protože církev žehnala rakousko-uherským zbraním. Jsem si vědom, že proti církvím bylo spácháno mnoho nepravostí, ale podle mne je lze odčinit jiným, morálním způsobem než desítkami či stovkami miliard korun. To je mi trochu proti srsti, nejde mi to dohromady s životem a učením Ježíše Krista.

Tématem dne se stalo dění kolem ČEZ. Jak vnímáte náhlou rezignaci jeho šéfa Martina Romana?

Jsem velmi rozpačitý. Domnívám se, že ČEZ jako firma s většinovou státní účastí má zajišťovat hlavně energetickou bezpečnost, častokrát jsem v té souvislosti psal o ČEZpečnosti. Nemá se zabývat různými spekulacemi a nákupem investic na Balkánu. Také nastavení systému odměn v ČEZ bylo nemorální. Snažil jsem se o tom přesvědčit premiéra Špidlu, ještě než byl Martin Roman generálním ředitelem a když opční program zdaleka nebyl tak velkolepý jako později. V roce 2007 jsem se dozvěděl, že příjem generálního ředitele ČEZu se blížil k miliardě.

Pokračování na následující straně

Ve světě tomu tak není?

Absolutně ne. Kdyby se to stalo ve Švédsku, stát by si ve formě daní z takové částky vzal minimálně půlku.

Souhlasíte s premiérem Nečasem, že ČEZ by se nyní měl soustředit především na dostavbu dvou bloků Temelína?

Je to jedna z mála věcí, v nichž s premiérem plně souhlasím. Andrej Sacharov na můj popud napsal v roce 1977 stať „Jaderná energie a svoboda Západu“, kde vysvětloval, že naše ekonomická a politická svoboda jsou úzce spojeny s dostatkem energie.

Proč tedy Německo a Itálie jádro zavrhlý?

Myslím, že je to naprosto chybné rozhodnutí. Budou doplácet na bláznivou fotovoltaickou politiku, která značně prodraží již i tak drahou elektřinu. Vezměte si, že ČEZ vyrábí v JE kilowatthodinu za méně než korunu. Jeden blok jaderné elektrárny produkuje elektřinu za osm miliard korun, prodejní cena výroby obou bloků je nejméně patnáct miliard. Kde jinde na takovou rychlou amortizaci narazíte? Vždyť Temelín stál „pouhých“ sto miliard.

Jste jaderný fyzik. Kdo by měl podle vás dostavět Temelín?

Škodovka, která vyrobila 24 jaderných bloků. Žádná země takové zkušenosti nemá.

Máte na mysli česko-ruské konsorcium Škoda JS, Atomstrojexport a Hidropress?

Ano. Dukovany jsou jednou z nejbezpečnějších a nejlépe fungujících jaderných elektráren na světě. Tam se vychytaly všechny mouchy. A stavěli jsme to my ve spolupráci s Rusy. Taková zakázka na dva nebo čtyři bloky by byla obrovskou příležitostí pro náš průmysl. My máme zkušenosti, vynikající odborníky. Naším lidem by to dalo práci na šedesát, sedmdesát let. Uvědomují si naši politici, co by to znamenalo?

Jste tedy zajedno s Romanovým předchůdcem Jaroslavem Mílem, že by se měla zároveň spustit dostavba Temelína i rekonstrukce Dukovan?

V Dukovanech už došlo k rekonstrukci turbín a byl zvýšen výkon bloků. Pokud vím, bude zanedlouho dokončena záměna systému kontroly a řízení u všech čtyř bloků. Já jsem byl v době Černobylu kritický vůči sovětským jaderným elektrárnám, ale hlavně kvůli softwaru, tedy jejich ovládání. To už se ale dneska Rusové doučili, v Rusku jde ten vývoj velmi rychle. Neutroniku, výpočty reaktorů, uměli dobře. A „černobylyské“ elektrárny začaly vyrábět, protože ruský průmysl nezvládal hlavně výrobu reaktorových nádob.

Petr Nečas uvedl, že by chtěl, aby po manažerech, kteří dnes řídí energetiku, ale zítra mohou vést sítí módních butiků, vrátili do ČEZ skuteční energetici, kteří jsou profesionálové v oboru. Co tomu říkáte?

Jsem pro. Za vedení pana Romana ČEZ od požadavku na energetickou kvalifikaci hodně upustil. A ta tam za ředitele Hezoučkého byla na vysoké úrovni. Na kvalitních specialistech nelze šetřit, naopak se musejí pěstovat a hýčkat.

Před třemi a půl lety se vaše jméno skloňovalo i v souvislosti s prezidentskou volbou. Za necelé dva roky se bude vybírat nástupce Václava Klause. Kdo by podle vás měl být jeho nástupcem?

Když jsem viděl, jak to v roce 2008 dopadlo, trochu jsem litoval, že jsem to vzdal. Ale udělal jsem to kvůli svému věku. Myslel jsem si, že by tato země měla mít mladšího prezidenta. Podporoval jsem proto Jana Švejnar. Je to člověk vzdělaný a nezatížený místními korupcemi a pomluvami. Nevím, zda do toho půjde znovu. Klíčové asi je, zda bude přímá vol-

ba. Politikům by se měl strkat čumáček do loužičky, aby si uvědomili, že když něco občanům slíbili, musejí to splnit.

Kdyby byla přímá volba a profesor Švejnar by kandidoval, tak...

Tak má můj hlas zcela jistý.

Zdroj: Autor: Kateřina Perknerová, koluje po internetu.

KDO JE**PROF. RNDr. František JANOUC, CSc.?**

- Narodil se 22. září 1931 v Lysé nad Labem.
- Vystudoval fyzikální fakultu Leningradské univerzity, disertaci obhájil na Moskevské univerzitě.
- Po návratu do Československa byl vedoucím oddělení teoretické jaderné fyziky v ÚJF v Řeži a docentem na MFF UK v Praze.
- Je zakládajícím členem Evropské fyzikální společnosti.
- V roce 1970 byl z politických důvodů vyhozen ze zaměstnání a bylo mu zakázáno přednášet na Karlově univerzitě. V roce 1974 mu bylo pod velkým mezinárodním tlakem umožněno přijmout nabídku profesury Švédské královské akademie věd.
- Přednášel na desítkách univerzit v mnoha zemích Evropy, USA a Asie.
- V roce 1975 byl zbaven čs. státního občanství
- Od roku 1979 je občanem Švédského království, v roce 1990 mu bylo čs. občanství navráceno.
- V roce 1978 ve Stockholmu založil Nadaci Charty 77, kterou vede až do současné doby.
- V roce 1992 byl československým velvyslancem a vedoucím čs. delegace na Helsinské následné schůzce
- V letech 1996-2000 zastupoval EU ve velkém mezinárodním vědecko-technologickém projektu v Kyjevě.
- Publikoval desítky vědeckých prací a několik set populárně vědeckých článků. Je autorem, spoluautorem či vydavatelem několika desítek knih, uveřejněných v mnoha zemích.
- Je ženatý s dcerou akademika Arnošta Kolmana, radiční biologkou doc. Adou Kolmanovou s níž má dceru a syna.
- Jeho dcera Kateřina je úspěšná švédská spisovatelka. Janouch má čtyři vnuky a jednu vnučku.

Zdroj: koluje po internetu.

PROČ BUDU VOLIT KOMUNISTY, ANEB TAHLE ZEMĚ NENÍ PRO STARÝ

Jsem podruhé nezaměstnaný, a to jen proto, že zde lze beztržně tunelovat. Pracoval jsem v pěti zaměstnáních: první dvě byla ve státním sektoru, zbytek v soukromém. Dvě ze tří soukromých firem se staly obětí tunelování – jak symptomatické pro dnešní dobu. Já a mnozí jiní jsme přišli o práci, aby si nějací gauneři koupili další auta, vily, jachty. Skoupí akcie firmy, maso sežerou, vyplivnou kosti a jdou o dům dál. Znova procházím tím ponižujícím kolotočem hledání práce – když už se člověk vůbec dočká odpovědi, je to něco ve smyslu „my se vám ozveme“ (rozuměj: už nás neotravujte) nebo „opravdu si velice vážíme vašich zkušeností, ale s politováním vám oznamujeme, že byla dána přednost jiným kandidátům“ (rozuměj: jste starý).

Je mi 43 let a připadám si jako obtížný hmyz tváří v tvář arogantním manažerským a personalistickým frikulínům (krásný český novotvar z free, cool a in), navíc neumím anglicky, byť se to dnes požaduje pomalu i po řidiči ještěrky. Dělal jsem vždy v českých firmách s českými lidmi; co jsem tedy měl dělat – každý rok platit desetitisíce za kurs angličtiny, aby byla stále „živá“?

Národ demograficky stárne, ale my zde máme kult mládí. Chcete-li být úspěšní musíte být (či mít): týmový hráč s tahem na branku, iniciativní, aktivní, asertivní, dynamický, flexibilní, kreativní, precizní, odolný vůči stresu, orientován prozákaznický a proaktivně, optimistický, s ochotou cestovat, mít zdravé ambice, english musíte mít fluent psanou i mluvenou (ano, i takovýchto jazykových hrůz jsou někteří frikulíni schopni), komunikativní, přátelský, mít osobní nasazení a schopnost stanovit si priority, mít schopnost zapálit se a žít daným produktem, vítat možnost cestování po celé ČR či Evropě, radostně přijímat nové výzvy, přenášet rádi své nadšení pro agilní vývoj na ostatní... A tak dále v duchu imbecilních frází novodobého manažerského newspeaku.

Je mi zle, když si pomyslím, že mě čeká dalších dvacet dva let, rvát se o to, aby se člověk uživil v tomto vlčím systému. A bude to – pokud se stávající trendy nezmění – stále těžší. Když přijde člověk o práci 5 let před důchodem – kde jej vezmou? Manuální pracovník už není tak zručný, nemanuální už nemá tak pružný mozek. Zbývá předčasné důchod, který je nižší a člověk je tak potrestán... za stáří. Kdo se důchodu nedožije, při stále se zvyšující hranici důchodového věku, ušetří státu ještě víc.

V páté třídě, na konci sedmdesátých let, mně a pár dalším výtečníkům náš třídní učitel vyčítal, že si nevážíme toho, že máme co jíst, a že naši rodiče mají práci, že si nedokážeme představit, jaké to bylo dříve. Proč by nás měla zajímat navzdory mrtvá minulost, říkali jsme si. U nás socialismus zvítězil a postupem času měl zvítězit na celém světě, tak nás to učili, tak jsme tomu věřili. A hle, co se za zpěvu Sirén o svobodě a demokracii o jednu dekádu později nastartovalo – pane učiteli, přijměte moji omluvu, ať již jste mezi námi nebo ne. Jeden známý komentoval někdejší politická školení – o socialismu nám lhali, ale o kapitalismu ne.

Petr Cibulka, který – pokud mě paměť neklame – vystupoval již krátce po tzv. sametové revoluci s tezí, že se jedná o privatizační puč, byl přehlížen jako zahořklý člověk, jemuž

nenávisť zaslepila rozum. Vždyť přede, ehm, láska a pravda zvítězila, že. Jenomže ona především zvítězila neviditelná, ale opravdu neviditelná (a beztržná) ruka trhu. Komu se dnes, po 22 letech rozkrádání, korupce a rdošení střední třídy, zdají jeho slova neadekvátní?

Můj kamarád, který byl dlouhodobý volič ODS, mi řekl, že bude volit komunisty. Proč komunisty – protože nekradou. Už ho nezajímají programy, tak jako tak irrelevantní ve snaze politiků si především nahrabat. Tak se nám dnes smrskly ideje – volit ty, o kterých si myslíme, že nebudou týrat tuto zem. Když i takový John Bok, kterého nikdo nemůže podezřívát ze sympatií ke komunistům, má ve svém článku podobně zahořklý tón, co se jiného stalo, než že naše listopadové panstvo dokonale zdiskreditovalo demokracii, popř. nastolilo to, čemu se dnes s oblibou říká demokratuza?

Proč je stále více slyšet slova „zlatí komunisté“?

Vždyť komunisté kradli také, řeknou mnozí. Ano, ale kradli s mírou a ne na pět generací dopředu. Proti rezidencím dnešních špiček jsou vily tehdejších komunistů chudíčkými chatkami skromných milovníků přírody.

Vždyť komunisté zavraždili Horákovou, Slánského a další, řeknou mnozí. Je tento režim humánnější, když nevráždí lidi přímo? Kolik životů mají na svědomí exekutoři, právníci, tuneláři a jiné hyeny? Může si umýt ruce jako Pilát? Ve svém okolí znám jeden případ člověka po padesátce, kterého propustili z práce. Novou si v této době, posedlé kultem mládí a dravosti, nenašel a spáchal sebevraždu. Měl ženu a dítě, byl dobrý člověk, jediná jeho chyba byla, že neobstál v surovém darwinismu dnešního kapitalismu.

Vždyť komunisté opovrhovali lidmi, řeknou mnozí. Snad ano, ale nedávali to tak najevo a neopovážili se označovat lidi jako lůzu.

Vždyť za komunistů se musela držet huba a krok, řeknou mnozí. A dnes ne? Zvláště v dnešní době se ve strachu o práci nechají lidé šikanovat. Dříve jsme měli ideologický náhubek, dnes ekonomický.

Vždyť za komunistů byla dvojí morálka, řeknou mnozí. Ano a někteří pochopili tento nešvar tak, že pro jistotu nemají morálku žádnou – to je lepší? Že se jinak mluvilo doma a jinak na veřejnosti, platí i dnes – zkuste v současné době

Pokračování na následující straně

řící křivé slovo o některých dnešních posvátných kravách, např. o multikulturalismu nebo o tzv. diskriminovaných, sice nepůjdete do vězení, ale budete dehonestováni, v lepším případě ignorováni.

Vždyť především komunisté se po sametu dostali k maktům, díky předchozím vazbám, řeknou mnozí. Odhaduji, že to především byli ti, co „byli u komunistů“, tedy ti, kteří dnes budou věřící, zítra ateisté, pozítří komunisté, další den kapitalisté a další třeba feudalisté – podle toho, kde je plné koryto.

Vždyť komunisté a jejich 40 let plánovaného hospodářství mohou za dnešní ekonomický marasmus, řeknou mnozí. Je však zajímavé, kolik stovek miliard bylo po jejich špatném hospodaření k rozkradení! Ovšemže se potom díky tempu a kontinuitě rozkrádání můžete dalších dvě stě let vymlouvat na 40 let socialismu, že páni politici. Vždyť za komunistů nebyla svoboda, řeknou mnozí. Jenže svobody se nenajím, navíc dnes tu máme svobodu krást na jedné straně a svobodu se nechávat okrádat na straně druhé. Když jsem sledoval film Sama v čase normalnosti, příběh z doby normalizace, éry – jak se dnes s oblibou říká – bezčasí a šedě, kdy se strach vplížil i do snů, žádnou tíseň jsem nepocítoval, naopak jsem si říkal – jak rád bych vyměnil tehdejší starosti za dnešní. Nesnášel jsem stádovité první máje a jiné manifestace, fronty a ideologické fráze (ty, co se týče pitomosti, jak píšou výše, dnešní manažeři mnohonásobně překonali), ale to bylo vše. V rodině jsme na politiku občas zanáďovali, ale vcelku jsme politikům věřili, i směru, kterým nás vedli. Na rozdíl od dnešní naprosté deziluze, kdy začít debatu o politice je spolehlivý recept, jak si zkazit náladu.

Vždyť za komunistů nešlo svobodně cestovat, řeknou mnozí. To dnes nemohu také, protože na to nemám peníze. Ovšem v okruhu blízkého pohraničí je tato svoboda cestovat potřebná více než kdy jindy: abychom s nižší kupní silou mohli nakupovat levněji než u nás v zemích s vyšší kupní silou. Že to kandidát na prezidenta P. Sobotka považuje za pozitivum, je buďto ukázkou cynismu nebo hlouposti. A ty fronty za komunistů, řeknou mnozí. Nu ano, dnes se fronty na banány nestojí, dnes se stojí fronty na pracovních úřadech. Víte, že bych raději stál frontu na banány?

Říkal jsem si, co se to s touto zemí stalo, když je dnes možné, aby exekutor nezaplacenou pokutu v MHD vyšrouboval na desetitisíce, aby telefonní operátoři, banky a státní úředníci neomaleně okrádali občany, aby podomní prodejci elektřiny lhali lidem o slevě, aby je přiměli uzavřít nevýhodnou smlouvu, aby důchodci na předváděcích akcích trpěli hlad a žízeň, hrozby, že nebudou dovezeni domů a další odporné praktiky, jen proto, aby byli donuceni ke koupi nehorázně předražených zbytečností? Aby byl člověk pořád ve střehu, kdo se ho chystá obelhat, okrást, přepadnout? Jenže lidé jsou pořád stejní a těchto zrůd je asi v každé době zhruba stejné procento – to jen těmto nový režim jim umožnil vylézt z děr.

Nebudu už nikdy volit demokratickou stranu, za těch 22 let jste mi, páni demokraté ukázali, jak to umíte – plundrujete zemi hůře než nějakí cizí okupanti. Zlodějí! Bezmocí a vztekem začínaly revoluce a vy děláte, co můžete, abyste si i z netečných udělali nepřátele. Nebudu volit staré tváře s novým logem, které se opakovaně vynořují, aby vše údajně napravily a následně, dostanou-li se k moci, nezmění se nic.

Nebudu volit extremisty, byť některé z jejich metod by jediné na naše demokratické mocipány platily. Budu volit podle své zkušenosti – půl života jsem prožil v socialismu a nebyl to špatný život, byl mnohem důstojnější než dnes. Jak málo stačilo ke štěstí – mít práci, zabezpečenou rodinu, nebát se budoucnosti, nebát se poříditi si děti a nebýt mocnými považován a označován za lůzu. Nenávidím tento režim, který mi vzal dvě dobré práce. Budu volit komunisty.

Radek Tůma, 10.8.2012, koluje po internetu

KUTILOVÉ

Nevyčerpatelnou studnicí kutilských historek jsou lékaři. Koneckonců jsou to oni, u kterých většina příběhů, jejichž hrdinou je kutil a cirkulárka, vrtačka, šroubovák či motorová pila nebo hoblovka, končí. Zvláště bohatou sbírku mají lékaři z rekreačních oblastí, protože chata či chalupa jsou pro kutila nejčastějšími polygony pro experimentování v duchu hesla „udělej si sám“. MUDr. Jaroslav Trávníček, obvodní lékař v Sedlici u Blatné, praví, že už se v tomto směru ničemu nediví.

Provrtný šourek.

„Když jsem dělal na chirurgii v Písku, dovezli nám pacienta, který si držel ruku v rozkroku. Ten nebožák něco vrtal a místo aby použil svěrák, držel si dřevo mezi kolny. Následkem bylo, že si provrtal šourek. Kolega Krampa to nemohl šít, protože říkal, že se smíchy neudrží. Skončilo to dobře, a pokud vím, tak následky toho úrazu po ošetření nebyly nakonec žádné.“

Ruční vrtačka vůbec je zdrojem nejrůznějších kratochvílí amatérských kutilů. Obětí pokusů dokázat, že i intelektuál je schopen vyvrtat díru do zdi, byla manželka jistého pražského lékaře, který na své chalupě potřeboval zavěsit na zeď křucifix po babičce. Ta moudrá žena svému muži říkala: „Zbyňku, já na to pozvu souseda, to je řemeslník.“ Pan doktor zabořil vrtačku do zdi, když předtím zaaretoval spínač, takže když se přístroj kousl, vymkl se mu z ruky a začal rotovat šílenou rychlostí, aby se nakonec utřhl a odletěl. Cestou vzaly za své starožitné hodiny, televizor a poté, kdy se odrazil od šicího stroje na němž už nikdo nikdy nic neušije,

Pokračování na následující straně

bacil tu opatrnou dámu do hlavy. Když ji s otřesem mozku nakládali do sanitky, ještě prý zanaříkala:

„Zbyňku, já ti to říkala.“

Případy, kdy kutilské úsilí poškodí nevinnou oběť, nejsou vzácné MUDr. Trávníček pamatuje příklad, kdy si jistý chalupář za cenu nezměrného úsilí vykopal ve skále žumpu. Tam, kde by odborník udělal zábranu předepsanou normou, tento amatér položil přes zející jámu pouze překližku. Tak „ulovil“ svoji ženu, která po pádu do hlubiny utrpěla kontuzi ledviny.

Prsty.

Strojem nadměru nebezpečným je okružní pila - populární cirkulárka „Tuhle mašinu bych zakázal pod trestem smrti.“ praví MUDr. Pavel Holub, primář ortopedického a traumatologického oddělení v příbramské nemocnici. Těch uříznutých prstů je nepočítaně. Jenže: těm lidem jako by to nestačilo. Měl jsem případ pacienta, který si amputoval prsty opakovaně.“

Když už se stane, a prsty jsou utáty, bývá problém s jejich přiřtím na původní místo. Někdy je replantace nemožná kvůli poškození tkáně v místě utětí, nebo i proto, že prsty prostě nejsou k dispozici. MUDr. Jan Skoula z pražské lékařské záchranné služby uvádí případ, kdy kutil strčil tři prsty do hoblovky. Na dotaz lékaře, kde je má, odpověděl, že mu je sežraly slepice.

V lékařských análech je zaznamenán i případ, kdy kutil, který přišel o prst při sekání dříví, použil promptně vteřinového lepidla. Prst tím zachránil pouze do chvíle, než mu byl v nemocnici opět amputován, protože takto nalepený prst byl už replantace neschopný. A jsme-li už u vteřinového lepidla, uvedme i příklad dámy, která si amatérsky lepila nehty a protřela si oko. Oddělit splená víčka potom dalo lékařům na očním dost fušku, když předtím museli uklidnit službu konající sestru, která se dala do nezvládnutelného smíchu, když se jí na dotaz, jaký má pacientka problém, dostalo prohlášení - já jsem si zalepila oko.

Výbuch na toaletě.

MUDr. Schwarz, ředitel pražské záchranky, uvádí případ amatérského natěrače. Dotyčný pán natřel plot na chatě. Ruce od barvy omyl hadrem napuštěným technickým benzinem. Ten poté odhodil do suchého záchodu, kam vzápětí odešel za potřebou. Přitom si dopřál cigaretu, kterou odhodil tamtéž. Následující výbuch způsobil těžké popáleniny sedacích partií amatérského natěrače, který se vznesl do vzduchu, přičemž prorazil stříšku kadibudky a způsobil si otřes mozku spojený se zlomeninou klíční kosti. Při návratu k zemi to nevydržela chatrná konstrukce sedáku nad jímkou, a ten chudák skončil v hlubinách s obsahem pohříchu nevábným a zlomenou kyčlí.

„Některé věci by někteří jedinci měli dělat v brnění, nebo si na to aspoň vzít přílbu a ochranný štít přes obličej,“ praví MUDr. Trávníček. „Měl jsem tady pacienta, který sekal dříví hasičskou sekyrkou opatřenou na druhém konci špičkem, kterým si sám prorazil lebku.“

Naprosto neuvěřitelné věci se mohou dít, zmocní-li se amatér míchačky. Dovezou-li na traumatologii člověka, který vypadá, jako by ho pošlapal slon, možná že to bylo právě proto, že nešika měl v úmyslu pomoci mícháním betonové směsi tím, že do míchačky strčil lopatu. Jakmile se mu lopata vymkla z ruky, nabrala ho za kšandy od monté-

rek, několikrát ho vynesla do vzduchu a zase s ním bacila o zem. Přivolaný lékař konstatoval mnohočetné zlomeniny a pohmožděné ohanbí, neboť rozkrok montérek se choval jako lis.

V jisté jihočeské obci je vzpomínána takříkající kolektivní katastrofa amatérských dřevorubců, kteří v dobrém úmyslu odstranit letitý akát ohrožující kapličku na návsi, použili lano zapražené za buldozerem. Padající akát se následně zhoupl na drátech elektrického rozvodu, přičemž vytrhal nástřešní sloupky několika domů, kde vzaly za své štíty a kusy střeš. Potom dopadl na buldozer, jemuž zdemoloval kabinu a kořeny vrostlé do základů kapličky nakonec dokonaly dílo zkázy, protože za své vzal i svatostánek.

O tom, co dokáže intelektuál s motorovou pilou v ruce, svědčí případ z Benešovska. Učitel základní školy začal prořezávat ořešák způsobem, že usedl na řezanou větev,

Rok 1605: V úsilí o syntézu kamene mudrců, český alchymista Janeček transmutuje víno na ocet a krystalizuje kámen bílců.

přičemž řez vedl mezi sebou a kmenem. Klasický případ podřezání vlastní větve pod sebou, s tříměsíčním pobytem v nemocnici.

Z téhož soudku je případ amatérského tesaře, který vypůjčenou řetězovou pilou zcela bez uvažování přeřízl trám spojující pozednice krovu ve chlévě, tzv. hambalek, protože mu vadil při přebudování chléva na garáž. Následkem bylo okamžité zhroucení střešy, pod jejímiž troskami nebožák pohřbil sebe i svůj automobil. Mohl mluvit o štěstí, že sám spočinul v dutině vedle svého vozu jen se zlomeninou žeber.

Jističe a bidety.

Obzvláště populární jsou v lékařských kruzích amatérští elektroinstalatéři. Smrtelné úrazy ponecháme protentokrát stranou. Každý odborník vám řekne, že hroužit se do útroh televizoru šroubovákem bez izolace a sedět při tom na ústředním topení, je pitomost první třídy.

Dotyčný kutil vypovídal v nemocnici, kam byl odvezen ve značně zbledovaném stavu, že ho to „prvně koplo do zadnice“ poté „vlítl ksichem do bedny“, a když bezmocně ležel na zemi, mohl jen sledovat zpod ožehnutého obočí, jak od hořícího přijímače chytá nábytková stěna. Od té doby je silně alergický na televizní hokejové přenosy, protože touha spatřit prvotřídního máč ho přivedla k osudovému rozhodnutí odstranit závadu svépomocí.

Pokračování na následující straně

Zcela přiměřený věku computerů je případ jisté inženýrky, která monitor svého pécéčka omývala mokrým hadrem za provozu. Lékař, který ji resuscitoval, jí poradil, ať příště přístroj alespoň vypne a když už, tak ať ten hadr aspoň přede vyždímá.

Pod regálem.

Nikdy nevěřte prodavačům nábytku, že sestavit to či ono je hračkou. Prodavači lžou a montážní návody zastírají rizika s tím spojená. V lékařských análech je zaznamenána i děsivá příhoda jistého doktora obojího práva, který uvěřil, že sestavení regálové stěny z nerezových trubek zvládne i amatér. Sestavení opravdu zvládl, a když se s regálem dostal do třímetrové výše u stropu své advokátní kanceláře, měl ho podle návodu ukotvit ve stropu šroubovacími hroty. Jakmile několikrát otočil maticí, regál se odlepil od stěny i s nešťastným juristou. Pod trubkami a nepohyblivého ho našli kolegové až nazítří ráno v poněkud potupné situaci, protože v tom stavu se nemohl uchýlit na toaletu.

Zcela rizikovým chováním je zlovyk ukrývat potřebný spojovací materiál v ústech. Každý lékař vám potvrdí, že pokud spolknete hrst nerezových vrutů, jako jistý státní zaměstnanec, který si svépomocí montoval kuchyňskou linku, existuje jen malá možnost, že vyjdou přirozenou cestou. Vyjma újmy fyzické, existuje i reálné nebezpečí, že se kvůli svépomocné montáži nábytku dostanete i do blázince.

Lékaři sice mají sklon někdy přehánět, ale proč nevěřit známému pražskému sexuologovi, který tvrdí, že má už rok v péči kutila, který provozoval sex na svépomocně smontované palandě, která se pod nápořem vášně zhroutila. Ten muž má od té doby problémy s erekcí a úspěchem terapeuta je prý už to, že přestal koktat.

Na závěr malá statistika.

Podle lékařů prý nejčastější obětí kutilství profese vojáci z povolání. Domácí výbuchy a katastrofy spojené s požáry způsobují hlavně pedagogové a ženy v domácnosti. Na montáže nábytku a vůbec vše, co se dělá podle návodu by si měli dát pozor právníci, protože ti mají sklon pošetile věřit úředním návodům!

Zabijačka.

Že k úrazu může přijít i technik, dokládá případ svépomocného řezníka občanským povoláním stavebního inženýra. Místo prase omráčil sebe a vyděšené zvíře potom pokousalo několik zabijačkových hostů, jimž musela být dána protitetanovka.

A ještě poslední historka o tom, že fušovat se dá i do medicíny. MUDr. Schwarz vzpomíná na případ amatérského ošetření jistého zedníka, který padl pod neobvykle vysokou dávkou alkoholu, přičemž chrčel a podivně slintal. Jeho neméně zřízení kumpáni to okamžitě diagnostikovali jako epileptický záchvat. „Pacienta“ znehybnili tím, že na něj nalehli vši silou a podle jakési zmatené teorie, že epileptikům se musí vkládat něco mezi zuby, mu tam narvali násadu od lopaty. Vyjma polámaných žeber si musel potom dotyčný pořádit i zubní protézu.

Pokud jste pod vánočním stromkem nenalezli vrtačku či hoblovku, nic si z toho nedělejte. Chopte se šroubováku a běžte naboso vyměnit vypínač v koupelně stojíce na mok-

rém ručníku. Přeji vám příjemný pobyt na jednotce intenzivní péče.

Zdroj: koluje po internetu.

NĚKOLIK VTIPŮ NAKONEC

Brňák se ztratí v metru a hloupě kouká do plánku.

Přijde za ním Pražák a říká mu:

„Co na tom nechápeš? Je to tu namalovaný naprosto jasně. Áčko je zelený, Běčko žlutý a Céčko červený.“

Brňák se podívá a říká: „A Děčko je modrý?“

Pražák: „Ne, vole. To je Vltava.“

Krásná dívka ve velmi těsné kožené sukni čeká na autobus.

Jenomže když přijede autobus, zjistí, že sukne je tak úzká, že ani nezdvihne nohu, aby mohla nastoupit. Sáhne rukou dozadu a kousek rozepne zip. Ale sukne pořad drží stejně a nepovolí. V panice sáhne znovu dozadu a rozepne zip ještě víc, ale sukne pořad nic.

Všichni lidé se dívají a dívce je to už tak nepříjemné, že sáhne znovu dozadu a zip rozepne až do konce. Vtom cítí, jak ji nějaký muž ze zadu chytne za boky a vyzdvihne do autobusu.

Dívka se naštve, otočí se k muži a začne mu nadávat:

„Co mě tady člověče osaháváte? Vždyť se ani neznáme!“

A chlap na to: „No, vzhledem k tomu, že jste mi už 3x rozepkla poklopec, tak jsem si myslel, že už jsme přátelé.“

Život nekončí vždycky smrtí. Někdy končí už svatbou.

Jaký je rozdíl mezi placeným a neplaceným sexem?

Ten neplacený je mnohem dražší.

Na rozdíl od vás, potápěčů, se nám paragánům ještě nestalo, aby nám tam nahoře někdo zůstal.

Když nepříjde hora k Mohamedovi, kokain nebyl kvalitní.

Pes, který štěká, je nedovařený.

V životě je potřeba se pro něco zapálit. V krematoriu už bude pozdě.

Optimista je člověk, který v pondělí ráno při nástupu do práce zvolá:

„A pozítří už máme středu!“

„Vegetarián“ je starý indiánský výraz pro „špatný lovec“.

Včera ve 3 v noci u mě zvonil soused.

Normálně přišel ve 3 v noci a zazvonil!

Sem se tak lekl, že mi málem vypadla vrtačka z ruky.

Jsem jako džin... zjevím se všude, kde se otevře láhev.

Když Graham Bell vynalezl telefon, měl už tři zmeškané hovory od Jára Cimrmana.

Kdo chce psa jíst, hůlky si vždycky najde.

„Titul z filozofie? A k čemu ti to jako je?“

„No, tak nějak k nietzschemu.“

Víte, kdy kuře naposled pípne? - V Tesco u pokladny.

A to je pro dnešek vše. Přeji příjemné dny.

Dědek Buchal.

Zpracoval: ing. Jindřich Buchal, ČSA 821, Nové Město nad Metují, 54901, www.novomestskykuryr.info, zveřejněno na internetu dne 21.8.2012.

Není určeno pro tisk.

© PC Print.

Další letní ovoce - pěkná úroda broskví.

Nové Město nad Metují - podloubí. Foto: JB.

Dobruška náměstí. Foto: JB.

